

Sygn. akt V.2 Ka 586/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Machulec

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018 r.

sprawy: **M. H.**

córki Z. i I.

ur. (...) w K.

oskarżonej o przestępstwo z art. 212 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela prywatnego oraz pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 27 lipca 2017r. sygn. akt II K 812/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego N. F. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżyciela prywatnego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie (...),00 (tysiąc pięćdziesiąt dwa) złote i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 60,00 (sześćdziesiąt) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 586/17

UZASADNIENIE

M. H. została oskarżona o to, że dnia 28 maja 2016 r., podczas rozmowy telefonicznej ze swoim ojcem Z. K. pomówiła A. T. (1) o to, że ją pobił, czym naraziła go na utratę zaufania i mogła go poniżyć w opinii publicznej tj. o czyn z art. 212 § 1 kk. Wyrokiem z dnia 27 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu uniewinnił M. H. od popełnienia zarzucanego jej przestępstwa.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 17 ust. 2 pkt 1 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego N. F. kwotę 531,36zł w tym podatek Vat, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oraz na rzecz adw. A. M. kwotę 531,36zł w tym podatek Vat, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu. Zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania oraz od opłaty w sprawie, a kosztami tymi obciążył skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wnieśli pełnomocnik oskarżyciela prywatnego oraz oskarżyciel prywatny A. T. (1). Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej zarzucając:

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrazę przepisów postępowania: art. 5 § 1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez przyjęcie, przekraczając swobodną ocenę dowodów, z naruszeniem zasady domniemania niewinności, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że oskarżyciel prywatny naruszył w dniu 28 maja 2016r. nietykalność cielesną M. H. w ten sposób, że chwycił ją od tyłu za włosy i uderzył w lewy policzek, podczas gdy wyrok na podstawie którego Sąd Rejonowy powziął powyższe przekonanie jest nieprawomocny i został złożony od niego środek odwoławczy, a ponadto oceniając z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego wszystkie przeprowadzone dowody należy uznać, że oskarżona nie została uderzona przez oskarżyciela prywatnego,

2. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, w tym art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez wydanie wyroku nie na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy tj. z pominięciem części zeznań świadków K. Ł. i K. C. oraz A. T. (2) w zakresie twierdzeń dotyczących spokojnego zachowania oskarżyciela prywatnego na interwencji w dniu 28 maja 2016r. i braków widocznych znamion pobicia u oskarżonej oraz zeznań A. T. (2) co do twierdzeń oskarżonej o pobiciu i tym, że oskarżyciel prywatny trafi do zakładu karnego,

3. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, w tym art. 170 § 1 kpk poprzez bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych oskarżyciela prywatnego tj. notatki urzędowej z dnia 22.06.2016r. oraz notatki urzędowej z 31.10.2016r., w wyniku czego Sąd błędnie przyjął, że oskarżyciel prywatny naruszył nietykalność cielesną oskarżonej w dniu 28 maja 2016r.,

4. mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę prawa procesowego poprzez naruszenie art. 167 kpk w zw. z art. 170 kpk oraz art. 9 kpk poprzez nieprzeprowadzenie w całości postępowania dowodowego, tj. oddalenie zawnioskowanych przez oskarżyciela prywatnego dowodów z nagrań ze spotkań z dziećmi oskarżonej, w wyniku czego błędnie Sąd zinterpretował zeznania małoletniej A. H., wywodząc z nich, że oskarżyciel prywatny spoliczkował oskarżoną a małoletnia obawia się oskarżyciela prywatnego, podczas gdy z nagrań jednoznacznie wynika, że zarówno A. jak i będący również świadkiem zdarzeń w inkryminowanym czasie małoletni J. H. byli blisko związani z oskarżycielem prywatnym, nie bali się go i nie widzieli, aby naruszył on nietykalność cielesną ich matki,

5. mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę prawa procesowego poprzez naruszenie art. 167 kpk w zw. z art. 170 kpk oraz art. 5 § 1 i 2 kpk poprzez dopuszczenie dowodu z karty informacyjnej leczenia szpitalnego M. H. z dnia 28 maja 2016r. Szpitala Wojewódzkiego nr (...) w R. oraz dowodu z akt sprawy II K 391/16, w tym nieprawomocnego wyroku z dnia 21 lipca 2017r., podczas gdy toczy się postępowanie karne dotyczące prawdziwości wpisu dokonanego na karcie leczenia szpitalnego, a ponadto okoliczności sprawy wskazują na duże rozbieżności czasowe od rzekomego zdarzenia do wizyty w w/w szpitalu, a ponadto sprawa II K 391/16 nie została zakończona prawomocnym wyrokiem, co w świetle obowiązujących przepisów oznacza, że A. T. (1) nie jest winien zarzucanego mu czynu,

6. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na jego treść, a polegające na tym, że :

a) Sąd Rejonowy przyjął, iż oskarżyciel prywatny naruszył nietykalność cielesną M. H. w ten sposób, że chwycił ją od tyłu za włosy i uderzył w lewy policzek, podczas gdy żadne z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie potwierdzają tej okoliczności i w rzeczywistości nie doszło do naruszenia nietykalności fizycznej oskarżonej przez A. T. (1),

b) Sąd Rejonowy przyjął, że A. T. (1) nie został poniżony w opinii publicznej, podczas gdy oskarżona dzwoniąc do swojego ojca w dniu 28 maja 2016r. przekazała mu wiadomość o naruszeniu swojej nietykalności cielesnej przez A. T. (1), co w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie miało miejsca, a tym samym oskarżona przekazała informacje umniejszające godność i wartość oskarżyciela prywatnego tak w chwili dokonania tego czynu jak i odnoszące daleko idące skutki w przyszłości,

c) Sąd Rejonowy przyjął, że zachowanie M. H. polegające na wykonaniu telefonu do Z. K. i zrelacjonowaniu mu jej W. wydarzeń z dnia 28 maja 2016r. nie stanowiło pomówienia, gdyż oskarżona była wzbudzona dzwoniąc do Z. K. i obawiała się oskarżyciela prywatnego, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżona była opanowana, spokojna, a na jej twarzy nie znajdowały się ślady pobicia, jak również oskarżyciel prywatny podczas interwencji policji był spokojny i nie zagrażał jej ani jej dzieciom,

d) Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom oskarżonej, że dzwoniąc do ojca działała pod wpływem szoku, podczas gdy prawidłowa ocena przeprowadzonych dowodów wskazuje, że oskarżona była przygotowana na przebieg wydarzeń, o czym świadczy zwłaszcza fakt nagrywania całego zdarzenia przez oskarżoną telefonem komórkowym oraz jej powściągliwość w okazywaniu emocji,

e) Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom małoletniej A. H. przyjmując, że oskarżony naruszył nietykalność cielesną M. H., a sama A. H. bała się oskarżonego podczas gdy A. H. zeznawała prawie rok po zdarzeniu, być może będąc pod wpływem matki z uwagi na swój wiek i fakt zamieszkiwania z nią, podczas gdy w nagraniu głosowym z dnia 28 maja 2016r. słysząc, że dziewczynka jest niepewna i mówi jedynie o jakimś szarpaniu za włosy oczekując akceptacji matki (oskarżonej), ponieważ w rzeczywistości nie doszło do przemocy w dniu 28 maja 2016r. ze strony oskarżyciela prywatnego,

f) Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżona nie dopuściła się zarzucanego jej czynu, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów i ustalony na jej podstawie stan faktyczny winien prowadzić do wniosków przeciwnych, albowiem z całości zgromadzonego materiału dowodowego wynika bezspornie, że oskarżona nie powiedziała swojemu ojcu prawdy tylko upokorzyła i poniżyła oskarżyciela prywatnego.

W oparciu o w/w zarzuty pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżyciel prywatny A. T. (1) w swojej osobistej apelacji zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej i zarzucił :

1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 8 § 1 kpk i art. 410 kpk poprzez:

- ocenę materiału dowodowego przeprowadzonego w sprawie niezgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji uznanie, że oskarżona nie popełniła zarzucanego jej czynu jego pomówienia jego osoby,

- w czasie procesu sądowego wystąpiły błędy w ustaleniach faktycznych dokonane przez Sąd,

- treść uzasadnienia wyroku nie polega na prawdzie i nie jest zgodna nawet z częściowo zgromadzonymi dowodami w sprawie,

2.naruszenie art. 170 kpk poprzez niedopuszczenie dowodów mających istotne i podstawowe znaczenie dla sprawy,

3.naruszenie art. 212 § 1 poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy oskarżona pomówiła go przed swoim ojcem, policjantami i innymi osobami , a w tym dyrekcją Szkoły Podstawowej nr (...) w R. i dyrekcją Przedszkola nr (...) w R.,

4.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że oskarżona:

-nie dopuściła się pomówienia o pobiciu oskarżonej przez niego, gdyż fakt ten miał miejsce, mimo niepodważalnych dowodów, które Sąd nie dopuścił jako dowody, że sytuacja taka nie miała miejsca,

-uznaniu, że oskarżyciel złapał za włosy i uderzył oskarżoną,

-uznaniu, że oskarżyciel nie poczuł się pomówionym w związku ze złożonym zeznaniem.

W oparciu o w/w zarzuty oskarżyciel prywatny wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonej za winną zarzucanego jej czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacje pełnomocnika oskarżyciela prywatnego i oskarżyciela prywatnego nie zasługują na uwzględnienie, a podniesione w nich zarzuty i wnioski są nie trafne. Sąd odwoławczy omówi obie apelacje łącznie albowiem zarzuty podniesione w obu apelacjach są podobne. Zarówno obrońca oskarżonego jak i oskarżony w swoich apelacjach podnoszą zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz przekroczenie zasadę swobodnej oceny dowodów, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów. Powyższe zarzuty byłyby zasadne jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach , które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody , na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki , którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Wnikliwe i obszerne pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględnia reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk. Wskazać należy, iż jest ona wszechstronna i obiektywna oraz, że nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, pozostając w zgodzie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Zarówno oskarżyciel prywatny jak i jego pełnomocnik w swoich apelacjach podnoszą, że oskarżona dzwoniąc do swojego ojca nie powiedziała mu prawdy o zdarzeniu z dnia 28 maja 2016 r. tylko upokorzyła i poniżyła oskarżyciela prywatnego. Jednak jak wynika z samych zeznań oskarżyciela prywatnego w dniu 28 maja 2016 r. doszło pomiędzy nim a oskarżoną do awantury, której świadkiem była małaletnia A. H., a oskarżona zadzwonił do swojego ojca Z. K.. Jednak jak słusznie zauważył sąd I instancji oskarżyciel prywatny w swoich zeznaniach zaprzeczył aby w tym konkretnym dniu zdarzenia w trakcie rozmowy oskarżonej ze swoim ojcem. został poniżony w opinii publicznej, bądź na utratę zaufania. Podkreślić należy, że oskarżona swoim działaniem zmierzała jedynie do poinformowania osoby najbliższej tj. ojca o zachowaniu wobec niej oskarżonego w dniu zdarzenia, jej zachowanie nie było podyktowane zamiarem poniżenia oskarżonego. Nie słuszny okazał się również zarzut podniesiony w obu apelacjach tj. obrazy przepisów postępowania a to art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk polegający na oddaleniu wniosków dowodowych pełnomocnika i oskarżyciela prywatnego . Słusznie sąd rejonowy oddalił te wnioski albowiem nie miały one znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego

wyroku Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów obu apelacji, nie dzieląc przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zasądzając jednocześnie od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym w stosownej wysokości oraz na rzecz radcy prawnego N. L. zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki